Και όμως συμβαίνει (Παντελής Μπουκάλας)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 14 Φεβρουαρίου, 2006

Το φεγγάρι και τα άστρα μας 'ρωτούν': '*Γιατί πάψατε να κοιτάτε ψηλά και μέσα σας;*'

Δεν το συνηθίζουμε, όσοι εγκλωβιζόμαστε στις πόλεις, να στρέφουμε τα μάτια στον ουρανό. Σκυφτοί περπατάμε συνήθως, κι όχι βέβαια μήπως και βρούμε πεταμένο κάνα αστείο πενηντάλεπτο. Ο ορίζοντάς μας μειώνεται από τα πολυώροφα που μας περιζώνουν. Με το ηλεκτρικό δουλεύουμε όλη μέρα, κι ας υποτίθεται ότι μένουμε σε σπίτια ευήλια. Κάποιες φετούλες από το θόλο πάνω μας καταφέρνουν μια στο τόσο να ξεγλιστράνε από το φράγμα του τσιμέντου αλλά τις παραβλέπουμε. Και πρέπει να μας ειδοποιήσουν αστρονόμοι ότι επίκειται θεαματικό «φαινόμενο» (βροχή μετεωριτών, το σεργιάνι ενός κομήτη, έκλειψη ηλίου), για να αναζητήσουμε υπαίθριο χώρο και να υψώσουμε επιτέλους το βλέμμα μας. Ή πρέπει να κηρυχθεί επισήμως «νύχτα πανσελήνου», Αύγουστο μήνα, για να βρεθούμε σε αρχαιολογικούς χώρους και να συνεορτάσουμε μετά μουσικής την πανήγυρη του φεγγαριού (ή απλώς να επιβιβαστούμε στον νέο συρμό).
Κάμποσες μέρες πριν, λοιπόν, το βλέμμα μου το σαγήνευσε ένα από τα θαύματα που δεν έπαψαν φυσικά να συμβαίνουν επειδή εμείς δεν τα προσέχουμε. Στον αττικό ουρανό, φημισμένο αλλά όλο και λιγότερο οικείο, είχε φανερωθεί ένα τεράστιο φωτεινό ερωτηματικό, και διεκδικούσε μερίδιο στα μάτια και την ψυχή μας έτσι όπως άρχισε ν' ανηφορίζει. Ενα δρεπάνι η σελήνη, σαν κόμμα, κι από πάνω, στο ρόλο της τελείας, ο αποσπερίτης. Τίποτε πρωτότυπο, χιλιάδες χιλιάδων φορές έχει ανεβεί και ξανανεβεί η παράσταση ετούτη. Και τίποτε πιο συναρπαστικό, τίποτε πιο θερμό. Ενα ερωτηματικό επίμονο, επιθετικό και παραπονιάρικο μαζί, σαν να ζητούσε απάντηση απ' όποιον θα τύχαινε να το προσέξει: «Γιατί πάψατε να κοιτάτε ψηλά, και μέσα σας;»
Θα το 'δαν κι άλλοι το φεγγάρι, τίποτε πιο σίγουρο. Κι όχι στις «ειδήσεις», δεν παίζει εκεί, αλλά στην καθαρή οθόνη του ουρανού. Καλά κρατάει ακόμα ο καιρός, κι ας τρέχει ήδη χειμώνας, και δεν λείπουν, ποτέ δεν έλειψαν, οι έφηβοι από ηλικία ή από ιδιοσυγκρασία που, παρά να ξοδέψουν και τη νύχτα τους εντοιχισμένοι, προτιμούν να τη μοιραστούν και να την καλλιεργήσουν έξω, υπό την πλήθουσα ή και τη λειψή σελήνη – σ' εκείνο το «έξω» που όλο και περισσότερο μας διαφεύγει, αν δεν μας τρομάζει. Γι' αυτούς το φεγγάρι δεν είναι ένα επικρεμάμενο ερωτηματικό αλλά μια βεβαιότητα, ένα από τα δεδομένα του βίου που, για να θυμηθούμε τον Σεφέρη,

«τα σάρωσαν οι πολυκατοικίες». Αλλά εδώ μάλλον ταιριάζει άλλος ποιητής – ο Διονύσιος Σολωμός και η «Ωδή στη Σελήνη»: «Γλυκέ φίλε [...] εις τ' ακρογιάλι, της νυχτός εμψυχείς την ησυχία. // Κάθισε για να πούμε ύμνον στα κάλλη της Σελήνης».

(Πηγή: Καθημερινή 10-12-2005)